

HAF 2011
HUMOR v AMATÉRSKÉM FILMU
43. ročník mezinárodní filmové soutěže
ZPRAVODAJ

Město Tanvald a Kino Jas Járy Cimrmana
vás vítá na 43. ročníku mezinárodního festivalu HAF 2011

Humor v amatérském filmu

Soutěžní kategorie:

- A) filmy humorné a satirické
- B) filmy s neomezenou tematikou do 1 min.
- C) parodie na reklamu do 3 minut

Tanvald
8.10.2011

Začátek festivalu
ve 13.30 hod

BusLine

Comfort in Time

Město Tanvald

AMATFILM CZ SK

FILMDAT
NADNÁRODNÍ REGISTR
NEPROFESIONÁLNÍHO FILMU

HAF v oblacích a v opojení

Profesionální filmaři mají své Karlovy Vary a Cannes, dětské filmy Zlín a amatérští filmaři, kteří rádi slyší, když se jejich diváci od srdce zasmějí, se vrací do Tanvaldu. Letošní, 43. ročník filmového festivalu Humor v amatérském filmu HAF 2011, právě odstartoval. Ironičtí, parodující či lyrická vtipálové za kamerou se nám letos představí ve 30 soutěžních filmech a čeká nás i jeden vzdálenostní rekord. Do Tanvaldu totiž doputoval soutěžní film až z dalekého Finska. Kdo neumí Finsky, nemusí se bát, že by nerozuměl, o co ve filmu půjde, k rozluštění děje postačí i znalost angličtiny.

Zatímco loni porotu překvapila převaha násilí a temnější nota, která se v soutěžních filmech objevovala, letos jednoznačně létáme v oblacích a v opojení alkoholu. Pánové jistě ocení příspěvky Spolku přátel vzduchoplavby, kde se bude létat ve „slabších“ i silnějších strojích, zjistíme, co je to laminární turbulence a pořádně se provětráme s vojenskými stíhačkami. Jestli nevíte, co si představit pod pojmem Vesmírná odyssea, tak si představte, neomezenou mužskou fantazii ve spojení s odvěkou touhou po létání. Dámy zase mohou ocenit návod na ulovení ženicha v příspěvku Letectvo o tom, jak jedna „stíhačka“ díky šikovně mířené střele uhnala stíhacího pilota. Další neocenitelné rady získáme také v příspěvcích Alfasamice 1 a 2, kde se naučíme i zapínat počítač.

Neocenitelný návod pro pány, kteří se nudí při únavném a nekonečném nakupování jejich drahých poloviček, dává Frank Dietrich. Jeho originální nápad se jmenuje jednoduše Řešení a jaké přelomové řešení to bude, to už se nechte překvapit.

Co by se vám také mohlo stát při návštěvě lékaře, o tom jsou

Spolek přátel vzduchoplavby nám předvedl, jak si lidé podmaňují nebeskou říši.

zase humorné příhody slovenských autorů Jána Kusky a Jaroslava Choma s názvem Diagnóza a Nadštandardné vyšetrenie. Inspirací pro autory je evidentně i ve všech pádech skloňovaná ekonomická krize. Neustálé zdražování dopravy dohnalo hlavní postavu snímku Jak ušetřit k rozhodnutí udělat z pejska příruční zavazadlo. Jak to dopadlo, uvidíte sami.

Zaskočíme také na návštěvu do palírny, zjistíme, jak zázračnou moc má české pivo a jak zničující účinky může mít sprej proti hmyzu, i když pro všechny jiné, jen ne pro hmyz. V telenovele s názvem Nic nás nerozdělí, která hlavní slepou hrdinku zavede až do české hospody, kde po loku českého piva prozře, si zahrál také známý herec Jiří Pecha.

O výrazné autory letos opět není nouze. Mezi originální díla patří i Plechovky Bohumíra Nováka, který si neotřele vybral za

to, námět
co
vidíme
smutně
se

povalovat v každém lese. Rezavé plechovky. V jeho filmu ale vesele ožívají a baví nás svým alegorickým příběhem a perou se o přízeň sličně „plechovkyně“.

Autorem, na kterého se diváci každoročně těší, je také Jaroslav Nykl. I letos nám přispěl do soutěže snímkem Poslanecká pulpíseň o jednom panu poslancovi a co se mu přihodilo, když to přehnal s popíjením a laškováním v hospodě.

Mezi nepřehlédnutelné autory se řadí i Vladimír Franče. Předloni nás okouzлил Dobrotami s příběhem o pátrání po nešikovně schovaném snubním prstýnku v nakládaném hermelínu a loni překvapil originálně ztvárněným příběhem stromů v Barvách jara. Letos nás čeká pohled v Barvách zimy.

Festival HAF, jehož pořadatelem je Město Tanvald, amatérskou filmovou tvorbu podporuje již 43 let. Za ta léta se na plátně tanvaldského kina promítly stovky filmů českých i zahraničních filmařů. Organizátoři akce vybízí tvořivé filmové nadšence, aby svá dílka nenechávali ležet ve skříni a podělili se o ně i s jinými příznivci humoru. Hlavním sponzorem soutěže je spol. BusLine, a.s..

Ohlédnutí za loňským ročníkem: nové tváře i staří známí

Loňského vítěze Martina Bohadla mohou televizní diváci znát i jako herce. Sympatický mladík si zahrál třeba v pohádce O Malíři Adamovi.

42. ročník filmové soutěže Humor v amatérském filmu už je minulostí. První říjnovou sobotu roku 2010 se sálem tanvaldského kina Jas Járy Cimrmana nesl smích spokojených diváků i triumf vítězů. O přízeň poroty i návštěvníků se ucházelo 29 filmů. Rozhodování poroty ani diváků nebylo vůbec jednoduché, protože filmů, které by zasloužily ocenění, bylo mnohem více, než cen. Na stupních vítězů nakonec překvapivě stanuly převážně nové tváře. ■

Jedním z nováčků, kteří sklidili největší úspěch, byl osmadvacetiletý Dan Černý z Chebu se svým animovaným filmem o trampotách nešťastné žáby, které do klína, tedy spíše do chřtánu spadla zubní protéza. Na plné čáře zvítězil už při pátečním promítání pro školy. Školáci ho zvolili na Cenu mladého diváka a na třetí místo v hlavní soutěži ho ocenila i porota festivalu. Spolu s ním na třetím místě stanul Wolfgang Becker s filmem Mittag!, o tom, do jak rozpačitých situací se můžete dostat, když se neučíte cizím jazykům. Další nováček v soutěži, Ostravák Ondřej Svoboda se svou Erupcí vášně stanul na druhém místě a hlavní Cenu Města Tanvald získal Martin Bohadlo za snímek Mikrodílna.

Zvláštní ocenění poroty získal výjimečný autor, bez něhož si už festival HAF téměř ani nelze představit. Výtvarník, animátor a velký milovník humoru, to vše je Jaroslav Nykl. Letos diváky pobavil kouzelným animovaným příběhem o rozverných hrátkách jara. „Reakce diváků a dobrá nálada po promítání je pro mě velkou odměnou za úsilí, které každý film stojí. Do Tanvaldu se vracím velice rád a festivalu HAF přeji, aby vydržel ještě mnoho let, aby přibývalo autorů a příznivců a bylo nám všem veselo, jako je tomu doposud. Vždyť humoru není nikdy dost,“ řekl Jaroslav Nykl. Za dobu své tvorby vytvořil asi 35 filmů. Na příští HAF opět přislíbil svou účast, i když se obával, že tentokrát bez soutěžního filmu, protože se v současnosti věnuje tvorbě animovaných pohádek pro své vnoučky. K naší velké radosti se ale s tímto výrazným autorem letos přeci jenom setkáme, a to hned dvakrát. Mezi soutěžními filmy má zařazený film Poslanecká půlpíseň a v jiném filmu si dokonce zahraje.

Nová tvář se objevila na třetím místě v kategorii Minuta film. Svým snímkem People porotu zaujal mladý autor Josef Pres. Druhé místo si získal snímek německého autora Mathiase Schulze s názvem Dorfaue Nr.9 a vítězem této kategorie se stal opět německý filmař Michael Franke

s filmem S.O.S. Ten byl zvolen publikem i za vítěze Ceny diváka. V kategorii Parodie na reklamu porota udělila cenu pouze za třetí místo, které získal Zdeněk Patzenhauer za film Fešák a za druhé místo, udělené Winfriedovi Richterovi za snímek V parku.

Festival Humor v amatérském filmu dává autorům nejen možnost se prezentovat nebo za svůj film získat ocenění, ale také se navzájem setkávat a vyměňovat si vlastní filmařské zkušenosti. Z Tanvaldu proto odjížděli spokojení i ti, kteří letos cenu nezískali. „Byla to pro nás cenná zkušenost, hlavně proto, že jsme mohli vidět, jak takový festival vypadá a příští rok určitě opět přijedeme,“ slíbili odhodlaně protagonisté filmu Kouzelný zvoneček.

A jak se letošní humorné příspěvky líbili samotným návštěvníkům? „Byly tam filmy, které mě opravdu pobavily, jiné možná i trochu vyděsily, ale v každém případě je pro mě zajímavé, jak se časem a také s měnící se generací filmařů mění i jejich vyjádření humoru a pohled na svět. To je myslím, pro každého přínosné. Nezbyvá než

Animátor Jaroslav Nykl získal zvláštní ocenění poroty.

HAF stále žije, i když někdy těžce dýše

Tak tu máme další ročník festivalu Humor v amatérském filmu. Přiznám se, že první polovina prvního – kvalifikačního kola, mě docela vyděsila. Naštěstí to bylo jen díky náhodnému řazení filmů. Druhá půle totiž byla již výrazně lepší. Ten kámen, co mi spadl ze srdce, málem prorazil sedadlo v dolní řadě.

Ale nejdřív k tomu, co se nepovedlo. Letos mě zklamala především osvědčená firma de la Renotiere. Rozkmit kamery mohl způsobit vítr či zkřehlé ruce kameramana, možná to byl i záměr, leč pointa slabá. Věřím, že na příští ročník naši stálí účastníci přivezou opět vtipnou grotesku, tak jako tomu bývalo pravidlem. Smůlu měl František Horák. Obě jeho díla propadla u poroty hned v prvním kole. Že méně by znamenalo více, ukázala jeho Krupská Libuše. Pěkné kostýmy, zajímavé téma, na amatéry i slušné výkony herců. Toto dílko o 30 vteřin překročilo povolený limit, takže bylo vyřazeno. Přimlouval bych se však u autora, aby na Tanvald nezanevřel a pro příští rok zkusil více střihát. Kdyby totiž z Libuše vytvořil tři krátké pětiminutové jednotlivé příběhy, možná měl šanci hned třikrát postoupit do hlavního kola.

A co naši hosté ze zahraničí? Dušan Dojčiar ze Slovenska letos u poroty propadl, ovšem jeho kolegové Kuska – Chomo si vedli podstatně lépe. Dvěma krátkými groteskami pobavili porotu a věřím, že i diváky. Tradičně dobří byli Němci, ať už osvědčený Michael Franke, či Herbert Stolle se skvělým Schmutzfinkem. Pěkné animace pak přivezli stálí

účastníci Richterovi. Zejména reklama na „České pivo“ byla vtipná. Poprvé se pak v Tanvaldě představili Finové. Poněkud odlišný styl humoru, půvabné animace s historickými fotografiemi, profesionální doprovodný komentář. Finštině jsem však bohužel nerozuměl a z anglických titulků pochytil jen velmi málo. Možná by stálo pro příští rok zato připravit průvodní slovo v češtině. V každém případě to však bylo příjemné oživení.

Animovaných filmů se letos sešlo jen několik. Edeltraud a Winfrieda Richterovy jsem již zmínil, skvělý, jako ostatně vždy, byl Jaroslav Nykl. Psát o tom, že jeho filmy jsou na zcela profesionální úrovni, to by bylo nošením dříví do lesa. Ještě bych se zmínil o Bohumíru Novákovi, jehož „Plechovky“ zaujaly a to by tak z animace asi bylo vše.

A co novinky? Nu, nějaké byly a ne zrovna málo. Jaroslav Šilar a Martin Marek nám letos představili zajímavý pohled na krásy české země z nebeských výšin. Nejen amatérské létání, ale i vysoce kvalitní záběry z kuchyně bojových letců české armády, které by naše letouny dozajista dokázaly mnohem lépe reprezentovat ve světě, nežli jeden nejmenovaný ministr obrany z let minulých. A dva z těchto příběhů měly i zajímavou pointu, Šilarovo „Letectvo“ a Markova „Vesmírná odyssea“ s nádhernou závěrečnou sekvencí.

Na co jsem byl letos osobně zvědav, to je tvorba Rosany Zvelebilové. Je důkazem toho, že důvtip a nadhled není jen výsadou pánů. Se dvěma díly alfasamic nezklamala, ale ještě to

není ono. Stále čekám, kdy tato budoucí režisérka formátu Ireny Pavláskové přinese něco, čím mi vyrazí dech. A mohla by, potenciál na to má. Tak snad za rok, za dva, až bude mít více času. Bylo by krásné, kdyby Tanvald nastartoval jednu zářivou kariéru.

Kdo nikdy nezklame, to je svéráz Vladimír Franče. Letos přivezl „Barvy zimy“ z cyklu „Melancholický podzim“. Někomu se jeho tvorba může zdát poněkud vulgární, ale kdo se dokáže pozorně zadívat a zaposlouchat, pochopí, že drsná mluva je autorův záměr a bez ní by to prostě nebylo ono. Dobře se tedy dívejte, ale nenapodobujte. Toto dílo má svou hloubku a já mu fandím. Franče je prostě Franče.

A úplně na závěr jsem si nechal autory takřka domácích, Martina a Jana Klabanovy. Ne proto, že jsou z Jablonce, ale proto, že od loňska výrazně vyrostli. Jejich „Moucha“ je prostě skvělá, má napětí, humor, triky a u mě se řadí mezi favority.

Tak to je letos asi všechno. 43. ročník HAF má sice svoje slabiny, ale světlé stránky převažují, takže každý si v něm může najít to své, každý se určitě pobaví. Ať žijí amatérští filmaři, kéž je stále nepřebornou studnice jejich nápadů a necht' se všichni dobří autoři a režiséři stále rádi vracejí k nám do Tanvaldu. Máme je rádi a ze srdce jim fandíme. Díky za každé nové dílko.

Václav Hošek

"Chtěli jsme udělat tu nejlepší a nejkratší telenovelu na světě," říká o svém loňském stříbrném filmu Ondřej Svoboda

Mladý autor Ondřej Svoboda na loňský HAF temperamentně zaútočil s ohnivou parodií na telenovelu s názvem *Erupce vášně*, za kterou si od poroty vysloužil 2. cenu v hlavní soutěži. Amatérské filmařské seskupení pod názvem Banda Trotlů (parafráze na trochu známější kolegy z Warner Bros) se do povědomí veřejnosti dostalo už v roce 2004 předabováním *Pána Prstenů* v dnes již legendárním filmu *Pár Pařmenů: Společenstvo žlutého tentononcu s pěknou básničkou uvnitř*. Film tehdy obletěl internet rychlostí blesku a získal takový ohlas u mladých internetových diváků, že se o něm dozvěděli i ve studiu Warner Bros a málem se z toho vyklubala pikantní soudní kauza. Naštěstí film ale vzniknul jako školní dílo v rámci předmětu informatiky, čímž se na něj nevztahoval autorský zákon, a tak celá kauza vyšuměla do ztracena. Od doby *Páru Pařmenů* se ale Banda Trotlů posunula k vlastní hrané tvorbě a baví diváky jiskrnými dialogy a scénkami ve filmech jako jsou například *Erupce vášně*.

Můžeme se letos na HAFU opět těšit, že se zasměje nějakému vašemu filmu?

Před pár měsíci jsme si řekli, že zkusíme zabrousit taky mezi hudební videoklipy a rovnou mezi hiphopery a rappery. Oslovil jsem tedy kamaráda ze školy, takového

zarytého informatika, jestli by do toho se mnou nešel. Všiml jsem si totiž u něj již, že třeba velmi rád odpovídá v rýmech nebo si při programování pobrukuje. Dokonce i komentáře v jeho kódu byly vždy více méně rýmované. Navrhl jsem mu, že bychom zkusili udělat videoklip a MC Proxy (tak už si říká od školky) nadšeně souhlasil. Tento videoklip se na HAF chystám zaslat, tak věřím, že se diváci alespoň trochu pobaví při pořádné dávce matematicko-informatického rapu.

Vašemu snímku *Erupce vášně*, kterému jen o chlup unikla hlavní cena, se upřímně zasmálo celé kino. Jak tato výbušná parodie na telenovelu vznikla?

I zde je vznik dosti úzce spjat se školou – *Erupce vášně* vznikly jako semestrální cvičení do Předmětu „Základy filmové řeči“, který je vyučován na fakultě informatiky Masarykovy univerzity. Dali jsme hlavy dohromady a vymysleli si, že zkusíme udělat tu nejlepší a nejkratší telenovelu na světě. Začali jsme uvažovat, jaké peripetie mohou potkat hlavní hrdiny, jak složité mohou být v argentinsko-mexicko-španělsko-tureckých rodinách vztahy a začal se pomalu rýsovat obrys celého megadramatu. Ztracení příbuzní, nezřetelné příbuzenské vztahy, ztráta paměti, kobyla jako tajná milenka a výsledek na sebe nenechal dlouho čekat. Víťa Strádal pak napsal během hodně pozdního večera scénář a za pár dní, jedno sobotní odpoledne, jsme vše natočili. (Foto z filmu *Erupce Vášně*)

Jaký máte vztah k podobným žánrům?

Už od doby *Esmeraldy* jsem byl fascinován, jak silně někteří lidé prožívají podobné příběhy. Musím ale říci, že jsem byl potěšen prvotním nezájmem o nedávno vysílanou telenovelu *Tisíc a jedna noc*, která prý byla všude jinde, kde se promítala, absolutním hitem. Ukazuje to, že český divák má přeci jen nějaký vkus. Pár dílů této telenovely jsem viděl a je vidět, že po technické stránce je to

zase trochu dál a na první pohled (možná pár sekund) to vypadá, že to nebude tak strašné, ale když se během celého dílu neustále akčně klepe kamera, jako ve filmu *Zachraňte vojína Ryana* a pan Onur má pořád stejný ďábelský výraz, člověk odtuší, že něco nebude v pořádku. Řekl jsem si, že poslední díl zhlédnu celý a jsem tomu rád - docela dobře jsem se u něj pobavil. Krom toho jsem se nemohl ubránit představě, jak krásně by se to dalo zparodovat nějakým slušivým dabingem. (potutelně se usmívá - pozn. red.)

Co byste v televizi rád viděl vy? Myslíte, že spektrum nabízených pořadů a filmů je pro diváky dostačující?

Televizi moc nesleduji, spíše výjimečně. Filmy bývají většinou rozdělené na několik části reklamami a nevím jak ostatním, ale když na mě uprostřed nevyplatějši scény filmu znenadání vyskočí ženská s pracím práškem, který prostě musí nosit v kabelce neustále při sobě, kdyby se jí náhodou někdo v divadle zeptal, jak to dělá, že její šaty vypadají jako nové, trochu mi to zkazí zážitek ze sledování. A taky dabing. Raději si pustím film v anglickém originále, kde třeba dokážu občas postřehnout nějaké jemné nuance nebo slovní hříčky v dialozích, které však při dabingu většinou zmizí. Samozřejmě jsou i výjimky – třeba *Simpsonovi* nebo filmy s Louis de Funésem.

Televizi moc nesleduji také z toho důvodu, že jsem zjistil, že nerad podržuju svůj denní program tomu, kdy se co vysílá, takže si raději pustím plánovaně film, na který se chci dívat, než abych si nechal naservírovat, co zrovna dávají. Myslím si ale, že s probíhající digitalizací se i pro diváky, kteří nemají satelitní přijímač, nabídka pořadů a filmů slušně rozšiřuje. A komu to nevyhovuje, stejně si bez větších problémů stáhne z internetu přesně takový film, na jaký má zrovna chuť.

Od předabovaného *Pána prstenů* jste urazili pěkný kus cesty. Za sebou máte už několik hraných filmů. Na co se Banda Trotlů chystá v současnosti?

V současnosti už Banda Trotlů v původním složení aktivně nefunguje, nyní je to spíše tak, že se vždy s každým

svým dílkem snažím oslovit jednak původní trotly, tak i další trotly ze svého okolí. Jednou bych moc rád natočil celovečerní film o kominíkovi, který se chce umýt, ale zatím jsme s dalšími trotly došli jen do fáze detailně propracovaného námětu, když jsme zjistili, že je až příliš překombinovaný a nechali jsme ho na nějakou dobu uležet... Jednou bych se k tomu ale opravdu moc rád vrátil.

kteřého z vašich filmů máte největší radost a na který se vám dostalo nejvíce ohlasů od diváků?

Největší radost mám z našeho vůbec prvního filmu – Gorila: Příběh Opičů. Bez jakýchkoliv zkušeností jsme si řekli, že natočíme celovečerní komedii o vesničanech, kterým jednoho večera ukradnou jejich odvěcí nepřítel, krtci, kadibudku. A ono se to opravdu podařilo! Na premiéru přišlo dokonce přes 300 lidí, počet zhlédnutí na YouTube se dnes blíží k deseti tisícům a podle hodnocení uživatelů Československé filmové databáze se jedná o 103. nejlepší český film. Dodnes tomu všemu nemůžu uvěřit. Asi bude opravdu něco pravdy na tom, že „když člověk opravdu něco chce, celý Vesmír se spojí, aby mu umožnil toho dosáhnout“.

Tradičně banální otázka: Kde hledáte inspiraci? Plánujete si nějaká témata nebo čekáte na spontánní impulz?

Většinou hledám inspiraci v běžném životě – když vidím nějakou zajímavou situaci, v hlavě si ji třeba přehrávám a zkouším ji nějak upravit podle sebe tak, aby vypadala dobře zfilmovaná a pokusím se jí třeba zasadit do nějakého kontextu a pak si to většinou zapíšu do poznámek. A pak mě třeba za pár dní ve sprše trkne něco nového k tomu, o čem jsem přemýšlel, a už je z toho námět na krátký filmeček. Někdy to přijde třeba pro změnu při jízdě autobusem. Myslím, že

hlavní je, aby člověk pozorně sledoval svět kolem sebe a nenechal svou pozornost ochabnout tím, že prochází neustále těmi samými místy, vidí stále ty samé tváře – třeba podobně, jako když jste na poznávacím výletě někde v zahraničí a sledujete každyčkový detail toho, co je kolem vás, a snažíte se to vtisknout do paměti, protože víte, že už se tam třeba nikdy v životě nepodíváte. Jo, a taky ta sprcha.

Ze Myslíte, že v Čechách amatérští filmaři dostávají dostatek prostoru?

Myslím si, že ano. Dnes, v době internetu, podle mě není příliš problém opravdu kvalitní dílo mezi diváky rozšířit. A důkazem toho, že je možné zajít ještě dál, může být třeba amatérský film Babička, aneb jak to bylo doopravdy, který byl, tuším, uveden dokonce v některých kinech. A nesmím zapomenout zmínit také třeba Noc filmových nadějí, která už nějakou dobu pravidelně probíhá v TV (i když ten čas, kdy to běží, není zrovna příliš atraktivní). Myslím si, že pokud je film kvalitní a autor si za ním stojí, určitě je možné dostat jej dosti daleko.

Vše filmy jsou vesměs komediálně laděné, nepřemýšleli jste o tom, že byste zabrousili i do jiného žánru?

Často jsme o tom přemýšleli a dokonce nám to i pár lidí navrhovalo, že bychom pro změnu mohli zkusit udělat něco vážnějšího. Ale obávám se, že by z toho nakonec stejně vznikl třeba komediální horor nebo podobný paskvil. Snažili jsme se být trochu vážnější, když jsme natáčeli film Na dně šuplíku, ale každý natáčecí den nás každého napadlo tolik krásných vtipných hlášek a situací, které jsme nemohli použít, protože už by to bylo až příliš odlehčené. Trochu mě to mrzelo, takže proto tedy raději komedie. Nicméně, pokud nakonec bude realizován příběh o kominíkovi, o kterém jsem se zmínil, tak si troufám odhadnout, že tam by se něco vážnějšího objevit mohlo. Ale čisto čisté drama bez špetky nějakého sebeshazujícího humoru a ujetých zápletek to asi nebude.

Co vám na české filmové scéně, ať už amatérské nebo profesionální chybí?

S tím, jak je stále lépe finančně dostupná technika, se kterou je možné dosáhnout třeba dobrého obrazu pak je, myslím, o to více vidět, že třeba příběh trochu pokulhává. Jindy je třeba zase

velice rušivý stříh, občas celý film uzemní (ne)herci a nebo jim není rozumět, protože je zvuk nahráván na vzdálenost několika metrů přímo mikrofonem z videokamery. Ale myslím si, že celkově úroveň českého amatérského filmu v posledních letech rozhodně stoupá.

Najdete si kromě filmařiny čas ještě na jiné koníčky?

Svůj volný čas trávím nejraději s přítelkyní a pro ni si vždy velice rád čas vyhradím. Filmování většinou zabere čas spíše nárazově – nejhorší je v tomto ohledu potom samotné natáčení. Na scénáři a potom stříhu se dá pracovat průběžně. Ale žádné takové delší natáčení jsem v poslední době neabsolvoval...

Velice rád fotím, občas se projedu na kole (často právě s foťákem), s přítelkyní velice rádi cestujeme – jak po ČR, tak do zahraničí. Taky se zajímám o technologické a internetové trendy a novinky, rád si čtu o osobním rozvoji a občas se snažím něco z těch mouder používat i v běžném životě. Baví mě také psychologie a samozřejmě se opravdu velice rád podívám na dobrý film nebo seriál. A rád jezdím MHD, protože si tak vždycky vyhradím čas, kdy si čtu.

Studujete informatiku – kde se cítíte lépe – za kamerou nebo před počítačem?

To je dosti záluždná otázka a asi na ni nedám příliš uspokojivou odpověď, protože mám nejradši, když se to střídá. Myslím, že se tyto dvě věci vzájemně doplňují a vyvažují. Po dlouhém soustředění na něco technického, informatického a přesně matematicky definovaného není nic lepšího, než se přepnout do „kreativního režimu“ a využít vše, co se mezitím nashromáždilo, třeba právě k focení, natáčení nebo vymýšlení nějakého scénáře. A potom samozřejmě zase zpět. Myslím si, že díky podobnému spojení dvou víceméně protichůdných věcí se dá dobře dosáhnout jakési vnitřní rovnováhy.

"Pomocí animovaných postaviček se dají hezky vyprávět příběhy," říkají Edeltraud a Winfried Richterovi

Věrnými návštěvníky filmové soutěže HAF a nápaditými autory jsou také manželé Edeltraud a Winfried Richterovi z Německa. Porotu i diváky v Tanvaldě každý rok baví svými neotřelými animovanými snímky prodchnutými černým humorem a často také ekologickou tematikou. Loni získali druhé místo v parodii na reklamu za snímek *V parku*, o čarovné moci viagry a předloni zabodovali dokonce hned dvakrát: v kategorii *Minuta film* s příběhem chytrých ryb, které díky neúnavnému rybáři zbavili řeku odpadu a se snímkem *Blackoil* o nezničitelné zhoubě ropy v kategorii *Parodie na reklamu*. Manželský filmový pár vyzpovídala Anna Lišková.

Jak dlouho už se zabýváte amatérskou filmařinou?

Filmováním jsme se poprvé začali zabývat v roce 1990. Na začátku jsme produkovali pouze filmy s cestovatelskou tematikou a od roku 2002 jsme začali tvořit krátké animované filmy.

Co se vám na tvoření animovaných filmů nejvíce líbí?

Pomocí animovaných figurek se dají hezky vyprávět příběhy.

Odkud berete témata pro vaše filmy?

Mnoho nápadů pro naše animované skeče nám dává běžný život. Na plátno jsme se ale také pokusili převést některé známé vtipy nebo jsme se nechali inspirovat internetem.

Kdo z vás je režisérem a kdo dělá scénáře?

Režisérem i scénáristou jsme my oba. U každého filmu je to totiž jiné. Jednou má nápad ten a po druhé zase druhý. Potom oba společně o jeho realizaci diskutujeme.

Co vám na animované tvorbě připadá nejobtížnější?

Nejobtížnější je vždycky skloubit nápad a scénář s tím, co můžeme použít při možnostech našeho animačního programu. Divák se navíc musí bavit a přitom pochopit také pointu našeho příběhu.

Jak hodnotíte filmy na HAFu v posledních ročnících?

HAF se nám líbí velice a soutěžními filmy jsme každý rok velice překvapeni. Úroveň filmů shledáváme rok od roku vyšší.

Chtěli byste něco změnit na HAFu?

Jsme velice spokojeni, nenapadá nás nic, co bychom chtěli změnit.

Seznam přijatých filmů do soutěže HAF 2011:

- 1 - Vladimír Císař: Kafičko - 5:47
- 2 - Frank Dietrich (SRN): Řešení - 0:52
- 3 - Jaroslav Šilar: Laminární turbulence - 3:27
- 4 - Ing. Ladislav Ženožička: Výlet na... - 0:52
- 5 - Milan Machát: Palírna - 3:18
- 6 - Bohumír Novák: Hřebík a kladivo - 0:47
- 7 - Zdeněk Patzenhauer: Jak ušetřit - 2:18
- 8 - Jaroslav Nykl: Poslanecká půlpíseň - 1:25
- 9 - Ján Kuska a Jaroslav Chomo (SR): Diagnóza - 0:34
- 10 - Josef Kraus a Wolfgang Becker: To je život - 0:54
- 11 - Bohumír Novák: Plechovky - 3:52
- 12 - Ján Kuska a Jaroslav Chomo (SR): Nadštandardné vyšetrenie - 0:50
- 13 - Petr Lukášek: Odráz zítřka - 10:36
- 14 - Rosana Zvelebilová: Alfasamice 1.díl - 2:50
- 15 - Ivo Procházka a Jaroslav Horák: Nic nás nerozdělí - 5:33
- 16 - Michael Franke (SRN): Aufgeklärt - 0:59
- 17 - Ondřej Svoboda: MC Proxy – V těle mám rytmus - 3:41

- 18 - Daniel Zezula a Denny Ellis: He Will Kill Her Anyway - 3:51
- 19 - Veronika Kůtová: Papírové Chyťňudlíky - 1:18
- 20 - Martin a Jan Klabanovi: Moucha - 4:28
- 21 - Martin Marek: Vesmírná odyssea - 7:41
- 22 - Světlana Guseva: Head and Shine - 1:48
- 23 - Eduard Pech: Cyklista - 3:50
- 24 - Jaroslav Šilar: Letectvo - 10:06
- 25 - Edeltraud Richter (SRN): Spray proti hmyzu - 1:00
- 26 - Herbert Stolle (SRN): Špindíra (Schmutzfink) - 0:59
- 27 - Winfried Richter (SRN): České pivo - 0:42
- 28 - Ulla – Maija Lilja a Päivi Mäkelä (Finsko): Pes Magnus - 3:40
- 29 - Rosana Zvelebilová: Alfasamice 2.díl - 3:03
- 30 - Vladimír Franče: Barvy zimy (z cyklu Melancholický podzim) - 6:37

Městská kulturní kancelář, jako organizátor akce, děkuje i všem autorům filmů, které do hlavní soutěže nepostoupily:

Mária de la Renotierová: Katastrofa
Dušan Dojčiar: Bonmoty
Jan Veselý: B*A*T*M*A*N*
František Horák: Krupská Libuše – Příběh první – Kanec
Jan Veselý: Kurýr
František Horák: Ze života aneb jak to u nás chodí
Petr Chmela: Ach to pivo
Milan Machát: Slépka
Martin Marek: Alles Gute
Jaroslav Šilar: Skočit, přistát, vožrat se
Vladimír Rula: Lahůdka
Petr Hůrka: Destrukce
Jaroslav Šilar: Reklamy SPV
Josef Pres: Znělka PAF
Petr Chmela: Nemyslíš, Zaplatíš

Porota hlavní soutěže:

Viliam Paulíny,
předseda poroty,
Jaroslav Bouda,
místopředseda,
Anna Lišková
Miroslav Šír
Petr Lášek
(Amatfilm.cz)
Květa Čenovská
Veronika Hošková

Čestní hosté:

Monika Hašková

Organizace soutěže:

Richard Seidel, ředitel
soutěže, tajemník MěÚ
Tanvald
Petr Hampel, vedoucí
měst. kult. kanceláře,
Anna Lišková,
tajemnice soutěže
Karel Klaban, vedoucí
technik
Vlastimil Hozda,
technik
Hana Malá,
pořadatelka

Moderátoři:

Marek Brumlich
Jan Sklenička